

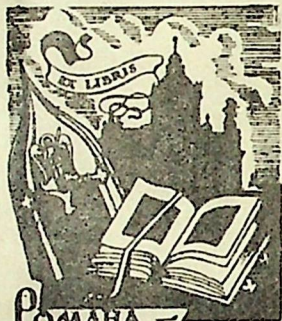
Остап Луцький

В ТАКІ ХВИЛІ

ПОЕЗІЇ

(1902 — 1906)

1906.

РОМАНА
ТЕНИК-
БЕРЕЗОВСЬКОГО

Александр Александрович

Остап Луцький

В ТАКІ ХВИЛІ

ПОЕЗІЇ

(1902 — 1906)

М. Зайкевич

Львів 1906

З друкарні народової Манецких.

Накладом М. Величковського і Сп..

Нова збірка віршованих дрібничок, — жмуток сірих записок із почувань, які день приніс. Кінчу ними молодість мою. — Віддаю їх на спомин моїм добрим друзам, — тим, що на вузкій стежині буденного життя відслонювали небо наді мною.

28. цвітня 1906.

О. Л.

*

*

*

Богато, — други, — похибок нескладних
 І недостач — і промахів гірких
 Найдеть ся певно в моїх строфах сірих,
 Листках дрібних...

Та не журю ся, що в тім слові сірім
 Не стало звуку, чар красок змарнів...
 Вложив я в нього щиро і сердечно
 Журбу і радість із найкрасших днів...

Всю тугу щирю і гірку нерівність
 І розмах крил і неповинний карб,
 Усьо зберіг я в отсіх строфах сірих —
 І се життя мойого — одинокий скарб.

Тому то й вірте: не втішаюсь тужно,
 Що може й я, за двадцять трицять літ
 Сяк-так можливий стих напишу
 І вам на спомин вічний лишу...

Тремчу, кохані, що за вміість горду,
Без недочач, гіркогo каяття,
Ворожий Час заплати жакадає
В і д ж и т т я ..

Розвієть ся весь чар життя і сила
І щирих дум сердечна простота...
Останеть ся: ненависна розвага,
Студений досьвід, горда нищета.

..І хоч тоді між скрути розчаровань
Поцпив би я свобідно і безпечно,
То все-ж з жалем нагадував би хвилі,
В які, колись, кохані други милі,
Плило до вас моє невміле слово
Так недоладно, — але так сердечно...

I.

Серед лапів широких, нив зелених
і верб старих, що йшли селом рядами,
колись душа моя росла... З літами —
я відійшов від них. Даром до мене

шептали жито й гай слівце пещене.
Я відійшов. Незнаними стежками
від нив у сьвіт, де ждали вічні драми, —
мов лист, що вихор по загонах жене.

Схилили ся в низ колоси на полю,
пшеничний колос, синії блавати.
Шуміли верби, мов над сином мати,

пращали ся, тремтіли з жалю, болю..
Я відійшов. — Незнаними стежками
від нив у сьвіт, де ждали вічні драми...

II.

(О. Кобилянській — посвята)

Темна ніч над бором ходить,
жаль глибокий, смуток родить,
за промінним сонцем плаче
і заводить.

Весьо, що цвило, сонцем сяло,
вже відцвило, вже зівяло
і мов любий сон дитинний,
весьо пропало.

Верне сонечко, загреє,
леготом весни повіє,
але наші всі турботи
чи розвіє?

За весною літо прійде,
на злотисті ниви виїде,
але наше, наше щастє
з ним чи прійде?

III.

Коли днесь вийду на луки, у поле,
де жито яре тьмить ся, зеленіє,
а вітер легкий по загонах віє, —
тоді тебе доперва й бачу, доле!

Щойно тоді весь біль, що в серпії тліє
і жаль німий, що в грудях зріє поволи,
окови рве й по довгих днях в неволи
як олово паде на всі надії.

Безмежна, сіра туга душу горне
а глум їдкий над долею глумить ся..
Незгінний біль, немов сто ран ятрить ся

і чую — йде безсилле неспорне...
Вертаю в дім, в низ вітер жито клонить,
а сум важкий невпинно дзвоном дзвонить.

IV.

Нудьгує став... хоч тільки цвѣтів бачив,
 пісень так много чув — і щирих, ясних втїх.
 ..От — от — всею ковром забуття покрий
 холодний, білий сніг..

*

Падуть жмутки.. жаль серце огортає:
 із мрії давних щож лишить ся при менї?
 ..Даремно сонце зпоза хмари гляне
 на змерзлих філь стурбовані гребенї..

*

Ах, так! Таж навіть спомини погідні
 життє гірке розвіяло, — рознесло!..
 ..У шуварі самотно човен гнеть ся
 а там — на філях — порохнаве вєсло..

V.

Мені вас жаль, — жаль, сосни бідні,
вам так самотно тут і сумно...
Крізь ваші гілля сонцю рідні
вітри шалені вють ся шумно.

Вітри шалені, непогідні
крізь тихі гілля ваші гонять,
аж десь, — колись, — вам, сосни бідні,
вони на вічну путь задзвонять...

Мені вас жаль, жаль, сосни рідні!..

VI.

Ой повисли чорні хмари
повисли, повисли,
не зійдеш, мій смутку тихий,
ні з серця, ні з мисли.

Чи то цвіти ярі сяють,
чи сніжок спадає,
все до мене личко твоє
жалісно моргає.

В тиху ніченьку весняну
лугом тихо ходиш,
сни солодкі, мрії срібні
за рученьку водиш,

а як осінь сіра прийде,
в низ головку клониш
і за снами весняними
тихо — тихо дзвониш. .

Ось і нині... Хмари чорні
оловом повисли...
Не зійдеш, мій смутку тихий,
ні з серця, ні з мисли.

VII.

Відбив ся я від вас, лани широкі,
пішов у сьвіт далекий і зрадливий...
Чужий для мене став чар піль, ярів, потоків,
погідний неба плаї — і час літньої зливи.

Блават мені не слав ся по дорозі
куди ішов я, ні цьвітки пахучі..
Студений вихор вив!.. В страшній трівозі
все дальше гнав мене — під тучі.

О, — і нераз, — коли в самітну днину
німа роспука сумом серце крила
й мене зболілого від туги з ніг валила,

нераз, — нераз в гірку, важку годину
отруйний сум всі спомини морозив,
з очий моїх стрясав кроваві, зимні сльози..

VIII.

Настане час, час вічної розлуки...
Скінчить ся пісня, втихне біль,
заграє вихор з чорних піть —
і прийде час, час вічної розлуки.

По довгих днях, днях жалю, смутку, муки
полетъ ся дикий шум топіть...
Ударить дзвін, — скінчить ся біль, —
по довгих днях, днях жалю, смутку, муки.

І вийде ніч незнана, незбагнута,
розвіють ся послідні сонні мрії —
зівялі цвіти на весні.

Опадуть духа вічні, вічні пута,
а з ними всі мої, давні надії
заснуть в глибокім, тихім — сні...

IX.

Життє — се вічний жаль і вічна туга.
Се гордий лет серед відвічних ран..
Мелянхолійна пісня і сумний пеан, —
Любови усміх, жалісна наруга..

Любови усміх, — жалісна наруга.
Заклятий танець, чарівний оман..
Межа цвітиста, — а терновий лан..
І вічний жаль — і вічна, вічна туга.

X.

Я все бажав вглядіть колісь
хоч клаптик, клаптик неба, —
а нині, любії, — мені
нічого вже не треба!

Працайте, зорі весняні, —
вже я вас не побачу...
Скінчило ся, скінчило ся!..
Нічого вже не втрачу!..

Працайте, мрії сьвітляні, —
я вас любив так дуже!..
Та годі, годі... Буре, вий!
Мені вже всьо байдуже!..

XI.

Гей, де я, де я? Все і все
без думки, без пуття..
Гіркий, нестримний, тихий плач..
..Змарноване життя!

Кінчить ся шлях — і губить ся
ген — ген в густих імлах..
Остання струна зірвана — —
..Але той страх, — той страх!...

XII.

Надії огники скопали —
і ви мене любити перестали..

А як думки мої марніли,
як блідли снів блавати сині? —
не знаєте либонь до нині...

Ви й знати сього не хотіли!

XIII.

В моїй душі огонь горить, —
 а серце рвесь даремно..
 Де глянучу сум; весь світ мовчить —
 і темно скрізь, так темно...

Хтось струну серця мого рве!
 Всьо темінь ночі криє...
 А там — в душі — огонь горить
 і буря люта вие!

Га! Годі, годі! Ні! Вже в мить
 зірву страшні окови!

— — — — —
 ...„Ха — ха! Вспокої ся, хлопче, цить! —
 Не будь такий... нервовий!“ ...

XIV.

Меланхолійна осінь йде,
скрізь цвіги горді клонить,
іде над сірій, тихий лан —
і дзвонить, дзвонить, дзвонить..

Ще хвиля... вмовкне птахів сьпів
веселий, молодечий..
Пращайте, други весняні,
я — з вами — не полечу!

Як вернете, — знов прійде май
і сонечко весняне..
Хоч може — може ся весна
не всіх, не всіх застане...

Поллеть ся пісня чарівна
на ниву золотую..
Не бійтесь, други, — я ваш сьпів
і там, і там — почую...

XV.

Шляхами піль, між тихі, темні бори,
в якусь віддаль і сіру і незнану,
у безконечні вічних тайн простори —
під'у — і там, як білий цвіт, — зівяну..

Ще раз, ще раз — на скиби сірі гляну,
на біль колишній, на колишне горе..
Останній раз.. Здрігнеть ся серце хоре —
немов сльоза на війх — здержу ся і скачу..

Там — позад мене журавлі полинуть, —
а вперед мене други —: чорні круки..
..І як вже мрії всі і сні загинуть, —

то наді мною Час заломить руки..
Останній крук — відвернеть ся, закраче —
Ніхто над гробом моїм не заплаче..

XVI.

Так — так.. Не можна призабути!..
 Так все було — і так вже мусить бути!

Куди не глянь, — скрізь темінь весь безкрайна,
 І все в життю: важка — бездонна тайна..

З'їдливий сьміх і злобний глум наруги!..
 Шкодà лиш людських сліз — і мрій — і туги..

Мертвий спокій, гра филь в гірськiм провалю;
 Все губить ся в весильнім болю, жалю..

Паде слъоза... Як рад би я забути,
 Що так було — і є — і мусить бути! ...

XVII.

(Fr Taborsky.)

Ти все оттак казала:
 „Я всео — я всео стерплю
 за щастя твоє, сину,
 за долецьку твою!“

Від хвилі сеї, мамо,
 минуло много літ,
 а в моїм серцю вічно
 кровавий веть ся слід..

А ти раз в раз питаєш:
 „Но як там, хлопче мій?“
 — „Сповнила ся молитва,
 сон мрій твоїх, надії!“

Дрожать хвилинку очи,
 бєсь серденько твоє — —
 а потім тихо мовиш:
 „Так, Пан Біг добрий є“...

XVIII

(Б. Ленкому посвята).

Сонце — сонце! По сірих годинах
перші лучі прийшли, завітали —
і в хрустальних, тремтячих перлинах
звали цвіти так любо засяли.

Чую — чую — з далекого краю
лине пісонька сонцем промінна —
і любить ся нею у гаю
вся природа завмерла, осінна.

Всьо здоймаєсь до ясного сонця,
скрізь сріблисті красують ся трави...
Прилетіли до мого віконця
замість смутку, — білесенькі пави.

Прилетіли до мого віконця,
білі пера, сніжисті роспали...
Як же рад я вам, проміні сонця,
що до мене хоч раз завітали!

І хоч знаю, що чари се змінні, —
(снігом вкриють ся цвіти, муравц), —
як же рад я вам, гості промінні,
як же рад я вам, білії пави !

XIX.

А. Černý.

Летить, голуби біленькі,
із моєї лодки..
над водою, — самотою, —
тут живе мені тюрмою, —
сумне, не солодке!

А верніть, голубки з сьшвом
чару весняного:
що вода вже опадає,
і що з моря виринає
земля — щастя мого!

XX.

Вєть ся сонєчко злотистє
понад стріхи сїрих хат, —
по болоню сонно блудить
запах мят..

А над нами небо синє
сєє блєском ясних втїх..
Небо синє і сонцє бачу
в усьміху очії твоїх!

Перед нами шлях втвирєє
радїсть весняна..
Чом до мене не говориш,
любочко моя?

Вїє запахом живицї..
..Бєз вагання, оборож,
гей, дївчино щирї будьмо!
Добре?.. Щож?..

XXI.

Я серцем всім і гордою душею
тобі клонив ся і до тебе линув —
і звав тебе розрадою мовою —
я жив тобою і без тебе гинув!

І бачив я, як в сонячній годині
стелив ся шлях наш ясеними цвѣтками..
Минуло ся... і вже мабуть ми нині
згубили правду, що все йшла за нами..

У мовчанці ми щастє перебули,
здусили крик сердечної потреби!
Ні словечка одніського не вчули —
ні ти від мене, анї я від тебе..

І розійшли ся по межах безслідних,
немов чужі, байдужі і холодні..
Та знаю я: давних хвилини погідних
забути ми ніяк, — ніяк не годні!

Остав ся спогад нам, як вічна рана...
Так день за днем йде веремя ледаче..
Часом заграю... Чуєш? Геї, кохана,
се так до тебе серце рветь ся, — плаче..

XXII.

І не питай мене, чом сум
глядить зза моїх вій,
чом жаль бездонний і важкий
повис над чаром мрій ..

Вже сонце меркне, в морі хмар
темніє неба звід.
Остання з зір, шибла в простір,
остав ся тільки — слід.

Скінчив ся сон, сон давніх дум,
скінчилась хвиля мрій..

...Ати питавш ся, чом сум
глядить зза моїх вій...

XXIII.

Часом здавсь мені, кохана,
що біль устав, минули суму дні, —
що гоїть ся страшна, болюча рана —
і жаль притих в глибокім серця дні..

Часом, здавсь, — на хвилечку дрібную
осяйне сонце гляне до вікон..
Гляджу, — твої віддих любий чую, —
зриваю ся!..
— А то був тільки — сон...

XXIV.

(За Розенфельдом)

Далекний шлях, короткий день, —
вже сонце погасає...

Шумить вода, — все в гóру йде
— — мій чóвен потапає..

Тут всьо даремно! Вихор дме —
і буря не вгаває..

Безмежне море без кінця —
— — мій чóвен потапає..

Пращай, кохане сонечко,
твій промінь знов засяє..

Та я, — так страшно буря дме, — —
— — мій чóвен потапає..

XXV.

Най цвіти — рожі зацвітуть,
де око твоє гляне..
У мрачну даль, в далеку путь
мій жаль бездонний кане.

З жалем — тугою піду я,
де листя звяле лише,
де сріблом весь журба моя,
мов нитка павутини.

Весна минула, з юних віі
розвіяв сьвіт полуду, —
та я тих днів, весняних мрії —
ніколи не забуду !

XXVI.

Прійде, вірю, днина, хвиля —
і зіїдемо ся ми знов.
Впаде звялий цвѣт з бадилля,
зацвите нам знов любов!

Горя збўдемо ся її тўги,
жаль розвієть ся в простір. .
Тихо, любо, — щирі други —
злетимо до злотих зір.

У безмежньому просторі
забуття — наш рай найдем.
Мов дві філі синім морем
попливем...

XXVII.

На цвинтарі.

За Птачовским).

На цвинтар зайшло самітне,
силакане дитя, —
цвіти ярі з гробу рвало —
бідне сиротя.

— „Не зривай, дитинко, цвіту,
що онтам росте, —
бо мерлець по них до тебе
ночию прийде!“

В яснім усьміху сирітка
відповідь найшла:
— „Власне хочу, щоб до мене
матїнька прийшла!“..

XXVIII

В таку погідну ясну, милу, днину,
в такий прекрасний день,
коли гаї всі розвинуть ся, —
в час радісних пісень,

як весь давний наш жаль скінчить ся,
вся туга довга її біль,
як легка, добра тиша впаде
на ниви сонних піль: —

в таку погідну і прекрасну днину
без жалів, люба, без ураз
зійдемо ся либонь, кохана,
ще раз, — ще раз — ще раз..

XXIX.

Сонна мрія.

Смеркаєть ся... Ярами — ген від бору
 Йдуть тіни сірі довгими імлами...
 Вертають спомини — і душу хору
 Обсотують тавмними нитками...

І снить ся сон... Сон хвилі весняної, —
 Горячий легіт сонячної спеки...
 Твої кохані очи фіялкові, —
 Як марево божественне, далеке...

Вишневий сад розцвів ся в ясну днину,
 Барвінок долом стелигь ся — і рута...
 Давно загублену находимо стежину —
 Між нами пісня тиха, незабута....

Сердечна пісня.. Згодом ніч настане, —
 Скінчить ся мрія, що в ній жаль хороню.
 Тепер — здаєть ся — чую ще на скрани
 Твою кохану, ангелську долоню...

XXX.

Прийдіть до мене, душі нещасливі,
всі, в кого серце сум гризе і біль, —
я вам сердечну пісню засьпіваю,
розбільну пісню наших сірих піль..

Прийдіть до мене, тихі і бездольні,
із горем ваших щирих, теплих сліз, —
безмежних жальів слухати будемо
під гіллями заплаканих беріз..

Прийдіть, що з болем на життя розпутті
даремно ждете снів давних і мрії —
я вас до груди щирої пригорну —
і мир вам дам, — спокій..

Любовою туги ваші всі розважу,
зайду до ваших бідних, сірих хат —
і на чоло долоню вам положу,
як брат, як брат..

XXXI.

Останній лист.

(Слідом незнаного франц. поета).

От, вістку шлю тобі, Софіє,
 Дрібний малюнок наших днів.
 Побіда серце нам леліє, —
 Та я, кохана, — вкалічив...
 Немало труду має ворог!
 Я сам — втеряв лїве рамя.
 Добули ми наживу, порох, —
 Двох куль — довоював ся я...

Із лязарету військогого,
 Піду либонь вже на цвинтар.
 У листі — гріш! — За трупа мого,
 Дав се для мене — мій лікар.
 Думаю: вже мені не жити...
 Вдовою скоротаєш вік!
 Хоч те годить ся полишити, —
 А легше смерть зійде з повік...

Старенька мати. . Памятаю —
 Вмлівали, як збиравсь я в путь.
 Ще лист сей бідні прочитають —
 І вже від жайлю певно вмруть!
 Можливо, що як їх до нині
 Ще біль до краю не знеміг:
 Самі, як ляжу в домовні,
 Здрігнуть ся і звалять ся з ніг.

Софіє! Пса в твою опіку
 Здаю. — В добрі його держи!
 Що вже не верну ся до віку,
 Йому, Софійко. — не кажи!..
 Він певно тішить ся: гемайний —
 Давно капралювати став!..
 А так — ним стряс би біль безкрайний
 І вив би з жайлю, — як би знав...

Вмираю, люба, на чужині,
 І се найбільш болить мене!
 Хто в рідній засипля' хатині,
 Всіх попрацає — і засне..
 Близь церкви тихо спочиває,
 А там — хоч дехто із піддаш
 Сілських небіщика згадає,
 Прийде — і змовить: „Отче наш...“

Здорова будь! Хоч дуже — дуже тужу,
Прашай! Безмежна смерти власть!
Бач: — полк, що я при ньому служу,
Урльоцу вже мені не дасть..
Всьо крутить ся і гине в темній дали—
Шалена мука, — стигне грудь..
Вже вибирать ся приказали..
Пращай, Софіє! — Не забудь!...

XXXII.

Наполеон.

(Ян Махар.

Кров, революції огнем запекла,
в людства артеріях кружила дико...
Сильна горячка душі огорнула
і ясний раньше розум.

„Братерство, рівність!“ — виливались з горла,
а „воля!“ в фантастичнім пустословю;
із найдальших кутів землі цілої
кличів сих відгук лив ся.

Людство безтямнее — о горе, горе! —
звалило Бога і сьвятих з їх трону,
замкнуло небо, а за ним і пекло
і злуку з всім минулим.

А тричі горе, як у дикім шалї
ще й посвячену голову зчачнуло,
і вбачило, що кров її червона,
як у кого із плевсу!

Та всевідучість, що кермує строго
бігами сонця, зьвізд і всього світа
порядком споконвіку непорушним,
моргнула грізно оком.

І фельчер низький зі сталевим зором,
в три роги шапку на античній череп
і дужі руки з заду заложивши,
прийшов до нас недужих.

Встромив відважно, зимно острій ніж свій
до жил, що аж пашіли від горячки, —
і кров зіпсута бухнула фонтаном
йому на білі руки.

Холоднокровний фельчер повторив се —
і то не раз, — а звільна набирав він
відваги, вправи, як то все буває
у всіх... спеціалістів.

Кров бухала на білі загороди,
поля зелені, на фортечні вали,
на вічні скелі, праліси безлюдні,
на снігові яруги.

До течії рік, зелених океанів,
і на піски розпалені від сонця
лили ся пурпурові тії струї.
І тлуми спам'ятались.

Товстий же фельчер помирив їх з Богом,
і з пеклом, з небом, зі всіма сьвятими.
Коли-ж людство покiрно шию вгнуло,
вже був кінець тих лiкiв.

Братерство, волю, рiвнiсть — заступили
омана слави і гарматні громи,
хрести, ордери... І ті милі тлуми
любитись вскорі сгали.

А добрий фельчер, як люд затужив лиш
за кiролем, то сам в корону вбрав ся!
для охорони-ж все, систематично
вiн кров пускав з жил люду.

Так вилiчення дiло довершилось.
В усталенiй рядом вiкiв порядок
людство вернуло. Кров же з нього точать
систематично, мудро.

Мов раб, що виповнив своє лиш діло,
 так фельчер від руки вправ Провидіння —
 руки страшної! — Як той знаряд зайвий,
 воно його шцурнуло...

На жовтих скалах у безмежнім морі
 сїдав і думав, мрів про пацієнтів,
 про кров горячу... Аж раз десь під вечір
 умер, як мруть філістри.

І ми тепер здорові, як ті предки,
 що він їм допоміг. Тож дяка наша
 імя його!... Її зовем ми: с л а в а, —
 та так вона не зветь ся.

Се імя всіх нас завжди лиш морозить,
 скривавлені його нас руки страшать,
 у пил падем перед його фантомом,
 тривога нас ворущить.

З цікавістю наївної людини
 о нїм пікантні шепчем небилиці —
 щасливі тим, що вбачили на ньому
 яку незначну хибу.

— — — — —
Вірли — поети гимни йому слали!
... А я, бідняга, одою сухою
йому ось дякую за наше певне,
немов скала, здоровле!!

Прага в маю 1902.

— — — — —

XXXIII.

НА ВЕРХАХ.

(Коханим другам з Ворохти — на спомин).

Всьо бажав би вам сказати
дуже просто, дуже щиро!
(З листу).

1.

Сьпівали нам потоків бистрі води —
і всіх пташин чудесні хороводи.
Лісіє дрімучих довгі, тихі шуми —
були для нас, як добрі, ясні думи.

Отар гірських дзвіночки невгомні, —
немов кохані, любі мрії сонні,
скрізь йшли за нами — дебрами, верхами —
і зацвітали нам в душі — цв'ітками..

То знов, немов грізні, — шалені водопади,
дрожали нам серця від щастя і розради!
Як нині бачу, чую... Милій Боже!
Щож красшого життя нам дати може?

2.

Шумить вода у Прутї,
в безкраї леть ся шум..
Вертають сні забуті
роєм сердечних дум..

Погідне небо сине, —
а на нїм безліч зьвізд..
Пташнія тужливо лине
до своїх теплих гнізд..

Здаєть ся, сьвіт весь тоне
у мріях і у снах —
а душу срібні дзвони
ведуть на ясний шлях..

Шумить вода у Прутї
в безкраї леть ся шум..
Вертають сні забуті
роєм сердечних дум..

3

На Куколї.

Аж тут чудес і чарів пшше море!
Хомяк, Говерля, Шпиці — всюди гори!

Працайте сні о сонцю і о вєсні!
Тоті верхи ще більш, як ви, чудесні!

Над всякі сні, над всякі мрії й думи —
милїйші тут ялиць безмежні шуми!

Як грає тут усьо, красками як мінить ся,
то так в життю нічо-ніколи не приснить ся!

Аж тут душа роскішна і свобідна,
як гори горда, як сонце погідна,

як небо синє — чпста і безхмарна...
Гей, хвиле, стань! — бо ти напричуд гарна!

4.

Гей, вівчарику мій,
на далекій гей-гей полонині!
Заграй мені пісню таку,
щоби вчули верхи темносині!

Щоб почули її
гріні всі, жерела, водопади!
Най хоч раз в мені серце заб'є
гоном сили і шумом розради!

Граї, вівчарику, граї, —
щоб твоїй голос сьвітами розплив ся, —
бо я нині — чи віриш мені? —
бо я нині красою — унив ся!

Спокійна, ясна ніч. З верхів
в низ джуркала спадають,
дорогою цвітки рясні цвітуть
і сьвітляки, мов перли срібні сяють.

Вертаємо. Зриваємо цвітки — —
а вже їх справді добра вязка..
Перекотив ся гарний день,
як сон дитинний, або казка...

Заслухані в мелод'ю власних душ —
ідем стежиною лісною — —
нераз звертаючи наш зір
до гір, що відкрились легкою імлою.

Чудесна ніч.. Сьпіваємо... В тім—пробі!
Таж ми згубили шлях!
А темно скрізь, — як в гробі!

6.

...Гаразд!

Минуло лихо! Тут усьо
 кінець щасливий має!
 Знов між рядом струнких ялиць
 доріженьку верстаєм!

Минув студений, довгий ляк,
 як крик у лютім вирі.
 І покотили ся слова
 палкі, сердечні, щирі,

кохані, теплі і сьвяті, —
 то знов тужні, свавільні,
 як ті, що ми їх завели,
 сьпіваночки весільні!

В казочних чарів дівний рай
 нам сьвіт цілий змінив ся...
 О, — радо пів життя віддам,
 щоб ще раз так — згубив ся!...

7.

Ой піду я в полонину, піду — засьпіваю,
щоби мене чути було за дев'яту стаю.

Щоб почули сумну пісню важкої розлуки —
густі бори зелененькі, шиноти і гуки!
Длють ся сьпівів струї срібні сьвітами —
[сьвітами, —
посяю вас, сьпіваночки, довгими шварами.

Сію-сію мої сьпіви, — сїяв я їх вчора, —
розлетіли ся дрібненькі, як павині пера!

А тепер весна побачить цвітку білу, синю, —
килимками розстелють ся при кождім во-
[риню.

І як тільки перевіє верем'я студене,
опинять ся мої цвіти у вівчарській жмени!

Будуть туди вівчарики білі вівці гнати,
стануть мої цвіти-сьпіви зривати, зривати...

Як поженуть вівчарики білі вівці пасти,
то муть вони тоті цвіти за кресаюккласти!

8.

Ні, я не годен вам сего сказати,
 поділецькі ріки, ниви і блавати,
 як много чару в надземних просторах,
 краси як много в тих чудесних горах —
 і кілька звуків між верхами гуго —
 і як мені все з ними добре було, —
 як близькою стає онтам потреба:
 відбитись від землі, злетіти ген — до неба —
 і так забути все — і жити перестати...
 Ні, — я не годен вам сего сказати!

Ще грає в мені шум безмежних борів,
 пливе далеко в шаленім акорді,
 до долу гне смереки, сосни горді, —
 ще грає в мені снів небесних хорів,
 дрозжать ще цвіти у сонячнім жарі,
 дрозжить душа вся цяна чаром чарів
 й така здасть ся тиха і так бідна,
 а zarazом така промінна і погідна,
 так хочеть ся їй снити і бажати...
 Ні, — я не годен вам сего сказати!

9.

Ненавиджу тебе, спокійне, сіре горе,
твоїх гірково — солодкавих слів!
Люблю надземні, зоряні простори,
погоду неба, громів дикий гнів!

*

Досить вже тих марних турбот нужденних,
гірких пригноблень, джокорів усіх!
Нестримним гоном лютих стріл огнених,
з душі най злетє ся гордий, юний сьміх!

*

Або най буря йде! І най гуде, шалїє,
зрадливих правд безмірна метушня!
Пожежі жду! Най блеском заяєніє —
— і най згорить в нїї молодість моя!

XXXIV

Ананке.

(Т. Міцїньскі).

Звїзди на мене видали суд!
 — вічна є темність, вічний є блуд.
 — Ти, що злітаєш, в надземний простір,
 тиняти ся будеш, немов дикий звїр,
 — всі під тобою свїти западуть,
 — змерзнеш при жарі, — згориш, — зайвий труд!

На тебе звїздам каже гордий дух:
 ваша судьба — се окружний рух, —
 свободи моєї доказом: — блуд, —
 цілі свїти в моїм серцю живуть.
 Дерев цвинтарних росплакав ся шум,
 в лодці життя пливе чар моїх дум.
 Я будівничий надземних міст —
 кину із роспуки згасаючих звїзд!

В книгарни Наук. Товариства імені Т. Шевченка (Львів, ул. Театральна, ч. 1.) — можна набути слідуєчі видання сьогож автора :

1). *О. Люнатик: Без маски*, (сатир. ірон. поезії), друге виданє, ціна . . . 40 с.

2). *З моїх днів*, ліричні поезії, ц. 75 с.

За красою. альманах творів суч. укр. письменників, ціна брош. . . . 3 К.

в оправі 4 К.

